

IZSÓ ZITA

A másik ajtó

Azt hitték, csak szimulál,
nincs is semmi baja,
pedig több napja esett az eső,
mintha már nyálazta volna az ujját az ég,
hogymint átlapozzon az élete felett.
A legkisebb gyerek talált rá.
Teljesen kétségbeesett, de egyedül nem tudott sírni,
olyan volt a fájdalom,
mint egy legalább két hangszerre írt fantázia.
Pedig most azonnal meg kell ölni a jövőre vonatkozó terveket,
mint a hátsó kertben a tyúkokat,
mielőtt a közeli erdő rókája megéreznék a gazda halálát,
és magukkal ragadnák mindegyiket.
A baromfiketrecék mögött
egy háromkerekű bicikli gurul le a domboldalon,
tehetetlen dühében a gyerek lökte le.
Egyre gyorsul, mint az évek előrehaladtával az élete.
De ő ezt nem látja. Mert már ott áll,
ahol nem egyetlen fényes alagút lesz majd előtte,
ahogy annyian hiszik,
hanem váratlanul nyílik majd meg több ezer ajtó,
akár egy hosszan tartó, képzelt betegség sebei.

Vérmérgezés

Az előtérben hallottuk,
hogy magában beszél.
Amikor beléptünk hozzá, elhallgatott,
visszabújtak a szájába a szavak,
mint a padló repedéseibe a bogarak.

A férje mindig kérte, ne beszéljen vele csúnyán,
de ő azzal védekezett, hogy a visszanyelt szavak
szétmarják a nyelvcsövet, mint a sósav.

A fiai körülugrálják.
Azt mondják, már egy ideje nem beszél.
De én tudom, hogy olyan, mint egy háborúba küldött anyahajó,
tőle indul minden,
a veszekedések során az ő szavait ismétlik,
és hozzá mennek vissza utánpótlásért,
ha már nem jut eszükbe semmi.

Menekülés

Kissé erőteljesen csapta le a pultra az üres poharat.
Haragudott magára a hirtelen mozdulat miatt,
mert hiteltelenítheti későbbi közlendőjét,
amit a legnyugodtabban, legkimértebben akart elmondani,
hogy elmegy innen, nem fejezi be a munkát, amivel megbízták,
de nem a fémízű mondatok miatt,
amik olyanok voltak, mint a rossz vezetékekben a víz,
nem a megbízó lányának kétértelmű célozgatásai miatt,
hanem azért, mert
megtalálta a holmijai közé keveredve
az ásás közben talált súlyos színarany kelyhet,
amit el akart lopni, de az utolsó pillanatban visszatett,
és most már maga sem tudja, mi lett volna a helyes,
mert hiába törli le az ujjnyomait és hagyja ott a pult felett,
a táskája mégis több kilóval nehezebb.

Összeérő körök

Régen színész volt, de nagyon hadat.
A szavak összekoccantak a szájában,
mint a lakásából
kicsempészett italosüvegek.
A vidéki előadások után általában stoppal ment haza,
álmosan hallgatta a sofőrök terveit,
hogy felmondanak, és külföldön próbálnak szerencsét,
hátul a raktérben pedig csúszkált a sok rosszul rögzített áru,
mint az asztalra borulva alvó részeg fejében az álmok.
Egyik reggel aztán megtudta,
hogy az egyik kamionos tényleg felmondott,
és külföldre ment.
Sütött a nap, sörhab úszott át az égen,
akkor döntötte el, hogy új életet kezd.
Most díszletet fest. Egy fatáblára
épp a naprendszer,
a mindenséget és a bolygókat rajzolja fel.
Azt mondja, sokat tanult abból, amit elkövetett,
már nem iszik, de mindig kezében tartja az üres poharat,
hogy a körök, amiket rajzol, szabályosabbak legyenek.

Párhuzamosok

Meglátogattad,
nagyon meleg volt, a nap egy hajtásra kiitta a pocsolókat,
de te még mindig nem mertél hozzányúlni a sörödhöz.

Nem ismert meg,
csak a menyasszonyáról beszélt, arra kért,
add át neki az üzenetét,
és könyörögj, hogy végre bocsásson meg neki,
de te tudod, hogy a nagymamádról beszél, aki már évek óta halott.

Miközben beszélgettél vele, zavarában köröket rajzolt a papírerítő szélére,
később jöttél rá, hogy ezek a benne élő, számlap nélküli órák,
az idő vaktérképei,
ezért megígérted, hogy átadod az üzenetét,
és remélted, hogy mindez meg nem történtté teszi
mindazokat a dolgokat,
amiket sosem tudott magának megbocsátani.